

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 41.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 11. Oktober 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Fortsættelsesasyler.

Man hører undertiden om grusomme Værter, der tager Vinduer og Døre af Familiens Lejlighed, naar de ikke kan betale deres Leje. Enhver vil kunne forstaa, at de, der lider mest under en saadan Krisis, det er de uskyldige Børn, som altsaa ligger for Vind og Vove. Og mon ikke det Billede passer paa mange af Arbejdernes Familieliv i Øjeblikket? Storindustrien har slaaet Hjemmets Dør ind, og den ubarmhertige Vært, Samfundet, har ved sine store Fordringer og lille Løn løftet de Vinduer helt af, som skulde skærme for Regn og Vind for de stakkels smaa, hvis Familieforsørger ikke er i Stand til at opfylde de Fordringer, der stilles til ham.

Er dette strængt for de ældre, der er hærdede i Livets Kamp og Bekymringer, saa er det aldeles nedbrydende for de smaa, som synes at have et Hjem, men i Virkeligheden intet har. Fader og Moder er paa Arbejde eller maaské rettere ude at søge om Arbejde, og de smaa fryser og sulter i det saakaldte Hjem uden Tilsyn og Pleje, uden det kærlig opdragende Ord, uden hvilket intet Barn kan blive et virkeligt Menneske.

Der er sikkert derfor ingen mere menneskekærlig Tanke oppe i Tiden end den, der i denne Tid er i travl Virksomhed for at oprette *Fortsættelsesasyler*.

Der hæver sig i Almindelighed et Ramaskrig om „samfundsopløsende Magter“, naar Arbejderne ved deres Møder eller i deres Blad taler om Nødvendigheden af Børnehjem, om Mad paa Skolen og Opdragelsesanstalter — og dog — ja — hvor lidt maa de Mennesker kende til de virkelige Forhold, naar de ikke kan se, at Tusinder af Arbejder-

hjem i Hovedstaden er lige saa aabne og uhyggelige som det Hus, hvor Værten har taget Vinduer og Døre af.

Der kom i Morges en Kone til mig for at klage sin Nød. I fjorten Dage havde hun tjent 1 Kr. Hun var gaaet fra den ene ny Bygring til den anden for at tigge, trygle om lidt Rengøringsarbejde, men for-gæves. Hun kunde ikke faa Hjælp af Københavns Kommune, fordi hun hørte til en lille Provinsby, hun kunde ikke faa Hjælp af Understøttelsesforeningen, fordi hun fra den lille Provinsby gennem Københavns Magistrat fik udbetalt 2 Kr. ugenlig til sine Børn. Hun skyldte Værten 9 Kr. i Husleje for den forløbne Maaned, nu for-faldt de næste 9 Kr. Hun havde sat alt sit Tøj ud, saa hun end ikke mere kunde skifte Linned, og alt imedens sad hun med de smaa Børn og led en tærende Sult; hvor var det hjemlige for den Familie? —

Hvor jeg sukkede dybt ved den usigelige Nød, men mest ved Tanken om de ud-hungrede Børns Fremtid. —

Jeg trængte til at se noget lyst, noget trøstende, og gik derfor ud i Guldbergsgades *Fortsættelsesasyl*, og jeg blev ikke skuffet. Samtidig med min Indtrædelse Kl. 2 myldrede de smaa Fyre ind, glade og fornøjede, ordentlige og velklædte. Drengene fra 7—14 Aar. Nogle gav sig til at lege og klatre op ad Gymnastikremedierne paa Legepladsen i den milde Efteraarssol, andre sprang straks op ad Trappen til Skolestuerne for at tage fat paa deres Lektier, Børster og Kurvefletning, alle i glad Forventning om den dejlige Vælling, der Kl. 2½ skulde staa paa Bordet.

Jeg traf ikke Forstanderinden, men en ung elskværdig Pige, Medhjælperen, gav mig velvillig alle de Oplysninger, jeg ønskede om Børnenes daglige Liv.

Jeg udtalte min Forundring over Børn- enes ualmindelig gode Udseende og ordenlige Paaklædning, hvortil hun svarede: ja, det er i Dag, det er Mandag, saa har Mødrene om Søndagen vasket og istandgjort deres Tøj, men kom sidst paa Ugen, saa er det betydeligt reduceret. Det gode Udseende skyldtes vistnok til Dels *Fortsættelsesasylets* gavnlige Indflydelse.

Der er i de to rummelige Skolestuer Plads til 50 Børn. Fra Formiddag 8—12 det ene Hold og fra 2—6 Eftm. det andet. De beskæftiges med Sløjd og Lektie-læsning, men holdes selvfølgelig ikke strammere end i et Hjem, da de maa være friske til den egenlige Undervisningstid i Kommuneskolen. Børnene har deres Mad med, hvortil der den ene Dag gives kogt Mælk, den anden Dag en Portion Vælling. For dette Mælke-maal tid betales 10 Øre om Ugen for hvert Barn, men naturligvis udelukkes ikke det Barn, hvis Forældre ikke har kunnet betale. Hver af Børnene har en lille Sparebøsse, hvori de gemmer de Øre, de tjener ved at lave Børster eller andet lignende. De faar en og to Øre for deres Arbejde, som de er flittige til, for at opmuntre deres Arbejds- iver.

De skiftes til at hjælpe ved Rengøringen af Lokalet, og begge Hold faar deres Mælk eller Vælling, det ene Kl. 11 — det andet Kl. 2½.

Medhjælperen mente, at de fik ikke anden Middagsmad end den Mad, de havde med paa Asylet, men glade og fornøjede saa de ud, og at der virkelig raadede Frihed og hjemlig Tone mærkede man paa deres Leg og den Tale, de førte med deres Lærerinde.

Der var nemlig Ro og stille, alt medens de snakkede op til hende om deres Sager, og hendes forstandige Svar viste, at hun